

Søndag d. 24/12: Dejlig er jorden

Klokken havde passeret midnat.

Julie stod på Klaus' badeværelse og stirrede på sig selv i spejlet. Det blege, aflange ansigt; de bange, rødbrandede øjne. Vandet løb ned i håndvasken og videre ud i afløbet med en rislende lyd.

Hun var ikke klar.

Inde i stuen havde hun smilet og opmuntret de andre. Men kvalmen i hendes mave fortalte hende, at hun var mindst lige så bange, som de var. Hun havde mest af alt lyst til at løbe hjem og gemme sig under dynen, til det hele var overstået.

Men det kunne hun ikke.

Mørket lå over Søndre Frevsinge som et uigennemtrængeligt tæppe. Og under tæppet myldrede det med monstre. Hun fik lyst til at kaste op.

Det bankede forsigtigt på badeværelsesdøren.

"Julie? Er du derinde?"

Det var Mies stemme. Julie rømmede sig og forsøgte at lyde overskudsagtig.

"Ja, jeg er snart færdig," sagde hun.

"Klaus slukker for lyset lige om lidt," fortsatte Mie.

"Ja," sagde Julie.

Hun slukkede for vandet og undgik at kigge mere i spejlet.

Det var tid.

Ude i gangen var Henrik, Alex og Mie ved at tage jakker og nissehuer på. Deres øjne strålede, da de så hende. Alex hev hende hen til dem og satte to fede tommelfingre på hendes kinder. Han tegnede to streger på hver kind. Henrik gav hende en streg i panden.

Julie slap et overrasket grin. Hun kunne dufte kanelen på deres fingre. De havde alle sammen striber i ansigtet.

"Kanel-krigsmaling," grinede Alex.

De tog fat om hinandens skuldre og dannede en cirkel.

"Klar til kamp," råbte Mie.

Julie slap et skrig, der løsnede usikkerheden inde i hende og blæste den ud i intetheden. En varm fornemmelse bredte sig i hendes bryst. Sammen kunne de klare alt.

Gulvbrædderne bag hende knirkede. De fire børn stirrede i ærefrygt på Klaus, der tårnede sig op over dem, klædt fra top til tå i julemandskostume og med et jagtgevær over skulderen.

"Ingen smarte kommentarer om kostumet," brummede han. "Er alle klar?"

De så på hinanden. Så nikkede de. Klaus trykkede på kontakten til lyskæderne, og sekundet efter lå haven i total mørke.

"Så går det løs."

Christian stønnede af anstrengelse. Rørene var sværere at få hul på, end han havde troet. Han kastede sit værktøj mod ståloverfladen i bar arrigskab, og den rungende lyd havde nær flået ørerne af ham.

Han tog mobilen op ad lommen. Stadig ingen besked fra Jes. *Kom nu, far...* tænkte han. *Jeg regner med dig.* Det var lige blevet midnat, og om et øjeblik ville hele grotten blive oversvømmet af natnisser. Hvis

deres plan gik som den skulle, altså. Christian sukkede. *Lige lidt mere*, tænkte han. *Jeg er der næsten.*

Da han endelig fik åbnet en sprække i røret, åndede han lettet op. Han havde forventet at høre en sivende lyd, når gassen slap ud, men der kom ingen lyd. Måske skulle der slet ikke komme nogen lyd. Han trak på skuldrene. Han havde ikke tid til at stå og se på den. Han skyndte sig at begynde opstigningen mod toppen af grotten og den store kran, der stod lige ved siden af kanten.

Nu var der kun tilbage at vente.

Jes rettede sig op med et sæt og så på sit ur. Først troede han, at han så forkert. Han *måtte* se forkert. Det kunne ikke allerede være midnat – kunne det?

Øvre på den anden side af det lange konferencebord sad Maria og småsnorkede i en stol. Det sidste Jes kunne huske var, at de havde haft et skænderi. Han havde også prøvet at banke døren op, så de kunne komme ud derfra. Hans skulder dunkede stadig.

Jes fløj op fra stolen. *Jeg kan ikke bare sidde her*, tænkte han. *Ikke mens mine børn er i livsfare! Der må være noget, jeg kan gøre!*

Han stavrede over til døren og begyndte at hamre løs på den. "Hallo? Er der nogen?" råbte han. "Det er en nødsituation! Hjælp! En eller anden!"

"Hvorfor skal du absolut ... larme sådan?" mumlede Maria tvært.

"Ti stille," bed Jes af hende. "Du forstår det ikke!"

Maria stirrede fornærmet på ham.

"Så hjælp mig dog til at forstå det," protesterede hun. "Du slæber mig med herud uden at sige, hvad vi skal. Og så gør du noget vildt ulovligt!"

Som får os lukket inde her ... lillejuleaften! Og du vil stadig ikke fortælle mig noget som helst!"

Jes stønnede.

"Selvom jeg fortæller dig det, så vil du ikke forstå det," sagde han. "Jeg forstår det ikke engang selv. Men Julie og Christian er i stor fare. Og så længe jeg sidder her, så kan jeg ikke ... jeg *skal* hjælpe dem. Jeg ved ikke hvordan. Men jeg skal ... Mine børn..."

Han lænede sig op ad døren og lukkede øjnene. Maria var stille lidt.

"Det er også *mine* børn," sagde hun så. "Og hvis nogen krummer så meget som ét hår på deres hoveder..."

Hendes stemme var ildevarslende. Jes så på hende, da hun pludselig løftede den nærmeste stol op over hovedet og slyngede den imod glasruden ved siden af døren. Ruden brast med et øredøvende brag. Jes faldt omkuld på gulvet med et overrasket råb.

Da han kom til sig selv igen, havde Maria allerede slæbt endnu en stol hen til vinduet. Hun kravlede op på den og sparkede glasskår væk fra vindueskarmen.

"Nå?" sagde hun. "Kommer du?"

"Men..." måbede Jes.

Maria så på ham med et stålsat blik.

"Hvis mine børn er i fare, så gør vi noget. Lige. Nu," kommanderede hun.

Jes holdt hendes hånd, mens hun kravlede ud.

"Desuden er det også pivulovligt at holde os indespærret her," rasede Maria. "Hvad er det egentlig, de tror, de har gang i?"

Jes slap en latter, mens han mærkede en tåre løbe ned ad kinden.

"Vi skal tilbage til Søndre Frevsinge så hurtigt som muligt," sagde han.

"Stol på mig," sagde Maria. "Vi er fremme på nul komma fem."

Den iskolde vind brændte som ild i hendes kinder. Julie strammede grebet om løvblæseren. Ved siden af hende i mørket stod Alex, Mie og Henrik klar, og foran dem stod Klaus. Den røde julemandskåbe flagede i vinden som et banner.

Alt var gjort klar, så der var ikke andet tilbage end at vente. Julie spidsede ører. Hun kunne høre blæsten hyle rundt om hushjørnet, men ellers var natten stille.

Kom nu frem, tænkte hun arrigt. Ikke fordi, hun havde lyst til at se natnisserne igen. Men ingenting var værre end at stå i mørket og vente.

I samme nu, som om hun havde tryllet dem frem, hørte hun pludselig et velkendt skrig ude i mørket. Hendes hjerte sprang et slag over, og hendes greb strammedes endnu mere.

Ét sæt øjne. Så to. Så flere. Pludselig var hele natten fuld af hvide refleks-øjne, som fregner på dybsorte kinder. De bevægede sig rundt mellem hinanden og blev større og større. Natnisserne nærmede sig.

Henriks åndedræt blev hurtigere. Julie fandt hans hånd og gav den et beroligende klem. *Ikke endnu*, tænkte hun. *De skal tættere på.*

Hun holdt øje med Klaus' ryg, der stod som en klippe mellem dem og natnisserne. I den ene hånd havde han fjernbetjeningen, som Christian havde givet dem. En sort, aflang kasse med en stor, rød knap ovenpå. Julie låste sit blik fast på den. Rundt om dem blev lydene fra natnisserne højere og højere.

Sekundet før den første natnisse lagde an til angreb, hævede Klaus hånden og brølede:

"Så er det nu!"

Han trykkede på knappen, og i samme nu eksploderede haven, vejen og engen omkring dem i et brag af et lysshow. Batterier med raketter, gyldne fontæner og glitrende stjerner dannede en halvmåneformet mur omkring natnisserne.

Julie glemte et øjeblik at trække vejret, da hun så, hvor mange natnisser, der var. På loftet i laden havde de ligget stille og sovet, nu sprang de rundt, hvæsende af hinanden og langede forvirrede ud efter fyrværkeriet.

"Det virker," gispede Henrik med rystende stemme. "De tør ikke gå hen til fyrværkeriet."

Julie nikkede. Natnisserne rykkede tættere sammen. Der var nu kun én vej, de kunne løbe, nemlig hen mod det sted, hvor der ikke stod noget fyrværkeri.

Og lige dér stod Klaus.

Nu håber vi bare, at julemandskostumet virker, tænkte Julie.

Mie og Alex stirrede på natnisserne med frygten lysende ud af øjnene. Det gik op for Julie, at det var første gang, de så en rigtig levende natnisse. Hun ruskede i dem. Der var ikke tid. De måtte videre med planen.

"Vi må op på cyklerne! Nu!" råbte hun.

De fire venner løb afsted hen til cyklerne. Alex sprang op på sædet på ladcyklen.

"Klaus! Kom så!" skreg Mie.

Julie så sig tilbage. Fyrværkeriet spruttede og larmede stadig, og over deres hoveder foldede røde og grønne stjerner sig ud. Nogle af natnisserne sprang stadig forvirrede rundt, men de fleste havde fået øje på Klaus. Deres sorte øjne løb over hans røde tøj og den lange, røde hue på hans hoved. Deres nøgne isser pulserede, mens de lagde hovederne på skrå og skrabede nysgerrigt i jorden.

Det virker, tænkte hun. Klaus er lederen nu.

Langsomt og forsigtigt bakkede Klaus op på ladet af ladcyklen. Hans øjne veg ikke fra natnisserne, der fulgte med i alle hans bevægelser.

"Kør," sagde han.

Julie og Henrik satte hænderne i ryggen af Alex og hjalp ham i gang, og så cyklede de alt, hvad de havde lært ud mod grotten. Julie kastede et blik bagud for at se, om natnisserne fulgte med, men hun fortrød det med det samme. Det var som at se en horde af blodtørstige dæmoner, der kastede sig over hinanden for at komme først. Hun skreg ud mellem tænderne og trådte så hårdt til i pedalerne, at hendes lår skreg af udmattelse.

Porten ind til byggepladsen var åben, og de skød igennem den som et missil. Alex stønnede og skar tænder.

"Vi er der næsten!" skreg Julie.

Bag dem væltede hegnet med et højt, metallisk hvin, da natnisserne brasede igennem det.

"Hvad gør vi, når vi kommer hen til grotten?" skreg Mie. "Hvordan får vi dem ned i bunden?"

Julie gispede. Det havde de ikke tænkt på.

"Overlad det til mig," brølede Klaus fra ladet på ladcyklen.

"Hvad mener du?" skreg Julie.

"Bare rolig," råbte Klaus. "Det er en del af planen. Alex – fortsæt mod grotten! Hold farten!"

"Men..." klynkede Alex.

"Bare gør det!" brølede Klaus.

Julie hev efter vejret. Pludselig ramte hendes fordæk en græstue, og hun tumlede om på jorden. Løvblæseren ramte hendes baghoved med et klunk.

"Julie!" skreg Mie.

Julie kneb øjnene sammen i smerte. Mie og Henrik sprang af deres cykler og hev hende på benene. Julie så efter ladcyklen, der nu var faretruende tæt på kanten af grotten.

I samme øjeblik skubbede Klaus Alex af cyklen. Alex landede i mudderet med et højt råb.

Julie stirrede chokeret på Alex og på ladcyklen med Klaus, der trillede endnu et par meter, før den fik fart på ned ad slisken og forsvandt ned i grotten.

"Klaus!" skreg hun.

Sekundet efter drønedes natnisserne forbi dem som et godstog. De ignorerede de fire børn og fortsatte efter Klaus ned i grotten.

Julie skreg Klaus' navn igen og igen. De løb ud til kanten og så ned i dybet, hvor natnissernes skrig rungede mellem væggene. Henrik hjalp Alex på benene.

"Er du okay?" spurgte han.

"Ja," sagde Alex. "Men ... hvad gør vi nu?"

Mie rakte Julie æsken med stjernekastere.

"Vi fortsætter med planen," sagde hun. "Vi tænder stjernekastere og kaster dem derned. Gnisterne rammer gassen, og så bum."

"Jeg kan ikke," tudede Julie. "Ikke, når Klaus er dernede."

"Han kørte selv derned," sagde Mie. "Han sagde, det var en del af planen!"

"Nej!" råbte Julie.

Pludselig startede en motor bag dem. Julie snurrede rundt og så den store kran ved siden af hullet begynde at bevæge sig.

"Christian," gispede hun.

Kranens lange arm drejede ud over grotten. Julie kunne se en lang kæde svinge fra enden af den. Kæden forsvandt nedad, ned i hullet.

"Vi er nødt til at gøre det nu," råbte Mie igen. "Ellers slipper de løs!"

Hun hev en lighter frem og begyndte at tænde stjerneasterne.

"Jeg vil ikke vente længere," snerrede hun. "De skal dø!"

Julie greb fat i hendes arme.

"Nej," skreg hun. "Vi skal først redde Klaus!"

"Slip mig!" skreg Mie.

Stjerneasterne tændte med en syden. Julie mærkede gløderne falde på sine hænder og trak sig tilbage. Mie tøvede ikke ét sekund, men kastede stjerneasterne ned i grotten.

"Nej!" skreg Julie.

Stjerneasterne dalede længere og længere ned. Et lille, insisterende lys i et mørkt, gabende hul.

Og så pludselig blev luften til ild.

Jes holdt fat i bilens sikkerhedshåndtag, som gjaldt det hans liv. Aldrig havde han troet, at Marias lille Fiat kunne køre så stærkt. Maria stirrede stift frem for sig.

"Hvorhen?" råbte hun.

"Til venstre dér," gispede Jes.

De blæste forbi Søndre Frevsinge Lokalarkiv. Jes anstrengte sine øjne, men han kunne ikke se nogen der. De måtte allerede være taget ud til grotten. *Åh nej*, tænkte han forfærdet.

Lige da han vendte sig rundt, rejste en kæmpemæssig ildkugle sig op mod nattehimmelen. Jes åbnede munden. Han glemte næsten at trække vejret.

"Hvad i alverden var det?" skreg Maria. "En gasekspllosion?"

"Men ... der er ikke gas i," stammede Jes. "Der er ikke ... Jeg fik ikke ... Hvordan?"

Maria drøede over det ødelagte hegn ind på byggepladsen og standsede bilen. Jes væltede ud af døren og var taknemmelig for at have fast grund under fødderne igen. Han vaklede afsted over det ujævne, mudrede terræn med retning mod grotten. Der lugtede umiskendeligt af brændt gas. *Nogen har tændt for gassen*, tænkte han. *Nogen har hørt min bøn. Julie, Christian, hvor er I?*

Fire små silhuetter dukkede op i mørket.

"Julie?"

"Far!" skreg Julie.

Hun kastede sig i hans favn og hulkede ind i hans skulder. Jes trak den iskolde natteluft ned i lungerne og faldt sammen på jorden. Hun var i live, og hun var uskadt. Maria faldt på knæ ved siden af dem og lagde armene om Julie.

"Hvor er din storebror?" mumlede Jes hæst. "Hvor er Christian?"

"Lige her," sagde en stemme.

Christian sendte dem et triumferende blik. Bag ham kom en anden person gående. En person i et lettere sortsværtet julemandskostume. "Klaus!"

Julie sprang på benene og faldt i hans favn. Klaus gnæggede og børstede gløderne ud af skægget.

"Sikke en nat," brummede han. "Og sikke en plan. Vi har gjort Nox Dryadalis stolte."

Jes kom klodset på benene.

"Men ... jeg forstår ikke," sagde han. "Jeg fejlede. De ville ikke tænde for gassen."

Klaus så på ham med et glimt i øjet.

"Tror du, at Danmark er det eneste land, der har medlemmer af Nox Dryadalis?" sagde han. "Jeg satsede på, at Grønlands afdeling ville være med på en lytter. Og det ser ud til, at jeg havde ret."

"Grønlands Nox Dryadalis," gispede Henrik. "Var det dem, der tændte for gassen?"

"Selvfølgelig," udbrød Julie. "Det giver da mening. Nisserne kommer vel fra Grønland, ikke? Ligesom julemanden?"

Klaus fnøs.

"Hold op med det eventyr-pjæt," vrissede han. "Du ved, jeg hader den slags."

Julie lo. En klar, perlende latter, der smittede de andre. Jes så på Maria, som lignede én, der var landet på månen. Så begyndte de også at le. Det var svært at tro. Men måske ... måske kunne det blive jul alligevel i år.

Juletræet havde aldrig strålet så klart som det gjorde den aften. Maden smagte bedre, ja, selv jule-teen duftede fantastisk. Julie lænede sig tilbage i sofaen. Da måneden startede, havde hun været sikker på, at det ville blive den mest forfærdelige jul nogensinde. Det havde det også været på mange måder. Men på en måde havde det også været den bedste.

Maria kom tilbage i stuen med to store fade med julekonfekt og resterne af Julies brunkager. Jes havde inviteret hende til at fejre jul med dem, da de kørte hjem ude fra byggepladsen. Det virkede mærkeligt, at hun var i huset igen. Og så alligevel, så var det lige som det skulle være. Og selvom hendes mor og far nok aldrig fandt sammen igen, så var Julie så taknemmelig for sin familie som aldrig før.

"Tillykke med sejren, Julie," sagde Maria og blinkede.

"Hvad mener du?" spurgte Julie.

Maria foldede avisen ud og rakte hende den. Der var et billede af Mie, Alex, Henrik og hende på forsiden. '*SØNDRE FREVSINGE HAR DEN BEDSTE JULESTEMNING*', stod der. Hun grinede.

"Min datter på forsiden af avisen," jublede Jes. "De skulle bare vide, hvad I har udrettet. I burde være på forsiden af alle landets aviser lige nu!"

"Jeg tror, vi nøjes med den her," lo Julie.

"Her," sagde Christian og rakte hende en lille pakke, der var pakket klodset ind i brunt papir. "Den er fra Klaus."

Julie rev papiret af og åbnede forsigtigt låget. Indeni lå der en medaljon af gran, der var indgraveret med teksten 'Nox Dryadalis'. Julie mærkede en klump i halsen, da hun tog dem op og vejede den i hånden. Den føltes rar.

Under medaljonen lå der en seddel. Julie foldede den ud og slap et lille grin.

Velkommen i klubben, stod der.